

Shadi

Ghadirian

Shadi

Com tots els dies

Ghadirian

CONSELL GENERAL DEL CONSORCI DE
MUSEUS DE LA COMUNITAT VALENCIANA

President d'honor:
Ximo Puig i Ferrer
President de la Generalitat

President:
Vicent Marzá Ibáñez
Conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport

Vicepresidents:
Joan Ribó Canut
Alcalde de València
César Sánchez Pérez
President de la Diputació Provincial d'Alacant
Amparo Marco Gual
Alcaldessa de Castelló de la Plana

Vocals:
Gabriel Echávarri Fernández
Alcalde d'Alacant
Javier Moliner Gargallo
President de la Diputació Provincial de Castelló
Jorge Rodríguez Gramage
President de la Diputació Provincial de València
Vicente Farnós de los Santos
Representant del Consell Valencià de Cultura
Mª Carmen Amoraga Toledo
Directora General de Cultura i Patrimoni de la Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport i Presidenta de la Comissió científico-artística

Gerent:
José Luis Pérez Pont

Secretari:
José Villar Rivera
Subsecretari de la Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport

CONSORCI DE MUSEUS DE LA COMUNITAT
VALENCIANA

Gerent: José Luis Pérez Pont
Adjunta a direcció: Susana Vilaplana Sanchis
Tècnica jurídica: Marta Pérez Soria
Tècnics coordinadors d'exposicions:
Mª Vicenta Belenguer Dolz
Lucía González Menéndez
Isabel Pérez Ortiz
Vicente Samper Embiz
Tècnic d'educació i mediació:
José Campos Alemany
Tècnica de programes públics: Eva Domènech López

Tècnica en media i xarxes: Carmen Valero Escribá
Auxiliar administratiu - Secretaria de direcció:
María Luisa Izquierdo López
Administratiu: Nicolás S. Bugeda
Administratiu: Germà Sánchez Eslava
Auxiliar administratiu: Antonio Martínez Palop

EXPOSICIÓ

Organització: Consorci de Museus de la Comunitat Valenciana
Centre del Carme Cultura Contemporània
Direcció: José Luis Pérez Pont
Comissariat: Mario Martín Pareja
Coordinació general: Lupe Frígols
Coordinació de l'exposició: Mª Vicenta Belenguer Dolz
Transport i muntatge: Espais d'Art
Audiovisuals: Nunsys
Il·luminació: Jesús Martínez
Disseny gràfic: formo.org
Producció retolació: Artefacte
Impressió fullet: Gráficas Royanes
Assegurances: Hiscox
Col·labora: Turkish Airlines, Silk Road Gallery

CATÀLEG

Textos: Mario Martín Pareja
Fotografies: Shadi Ghadirian
Disseny i maquetació: formo.org
Coordinació editorial: Lupe Frígols, Mario Martín Pareja
Traducció anglesa: Rubén Verdú, Alejandro Martín Pareja
Traducció valenciana: Servei d'Accreditació i Assessorament del Valencià, Conselleria d'Educació, Investigació, Cultura i Esport
Impressió i enquadernació: La Imprenta

© dels textos: els autors
© de les imatges: Shadi Ghadirian
© de la present edició: Consorci de Museus de la Comunitat Valenciana

ISBN: 978-84-482-6215-0
Depòsit Legal: V-279-2018

Agraïments:
Anahita Ghabaian, José Calvo Ruiz, Dumia Medina, Cristina Ferrando, Xavier Monsalvatje, Tito Llopis Rodríguez, Josep Toledo Ballester, Guillermo García, Teresa Frígols Barber, Turkish Airlines Valencia, VTIM Arquitectes, Holbox Valencia

PRESENTACIÓ

Mario Martín Pareja 5

COM TOTS ELS DIES

Qajar 12
Like Everyday 20
West by East 28
Ctrl + Alt + Del 32
Nil Nil 38
White Square 48
Miss Butterfly 58
Too Loud A Solitude 64

BIOGRAFIA

Shadi Ghadirian 69

«Sóc una dona i visc a l'Iran»
Shadi Ghadirian

Shadi Ghadirian
Com tots els dies

Del 8 de febrer a l'1 d'abril de 2018
Centre del Carme Cultura Contemporània
València

Al voltant d'aquesta premissa gira l'obra de Shadi Ghadirian: la dona de l'Iran. Sobre el lloc que aquesta hi ocupa i com fer-la conèixer en l'exterior mitjançant un honest i molt veraç retrat autobiogràfic, però global, al cap i a la fi.

Aquest és el gran èxit de Ghadirian: que les seues fotografies tracten, més enllà de la forma, sobre temes universals propis de les dones d'altres parts del món.

La seua pròpia ànima es troba en cada fotografia: És cada una de les dones, personatges principals, en una decoració antiga i desfasada en la sèrie *Qajar*; la condemnada mestressa de casa en *Like Everyday*; la censurada i que s'autocensura en *West by East*; la dona en constant canvi en *Ctrl + Alt + Del*; l'esposa que conviu amb la sempiterna guerra en *Nil Nil* o la jove que mai va tindre ni infantesa ni adolescència com a conseqüència de la Revolució i el conflicte amb l'Iraq i que desitja per a la seua filla una pau duradora en *White Square*; la confinada i amenaçada en *Miss Butterfly*; i la sempre observadora, i que tot ho veu, en *Too Loud a Solitude*.

L'impacte inicial que la sèrie *Qajar* causa en el circuit artístic del primer món pel ser una artista iraniana, i de només 24 anys, s'ha mantingut en el temps per la qualitat

i el discurs de les sèries que l'han succeït. Crear i produir art reivindicatiu o, simplement, que suggerisca missatges susceptibles de crítica al sistema a l'Iran no és fàcil, i menys encara sent una dona, però Ghadirian tria les armes idònies perquè l'altaveu no es quede afònic i el missatge aconseguisca filtrar-se, traspasar la censura i travessar les fronteres. A saber: amables composicions amb fina ironia i molta metàfora.

A Ghadirian cal agrair-li, doncs, no sols que modifiqui la percepció que tenim a Occident de la societat actual del seu país, sinó també la porta que obri, tant a artistes per a la seua promoció exterior, com a Occident per a deixar veure la fotografia contemporània iraniana.

Mario Martín Pareja
Comissari de l'exposició

«Soy una mujer y vivo en Irán»
Shadi Ghadirian

Sobre esta premisa gira la obra de Shadi Ghadirian: la mujer de Irán. Sobre el lugar que esta ocupa y con el fin de darla a conocer en el exterior mediante un honesto y muy veraz retrato autobiográfico, pero global, al fin y al cabo.

Ese es el gran logro de Ghadirian: que sus fotografías tratan, más allá de la forma, temas universales propios de las mujeres de otras partes del mundo.

Su propia alma está en cada fotografía: Es cada una de las mujeres, personajes principales, en una decoración antigua y desfasada en la serie *Qajar*; la condenada ama de casa en *Like Everyday*; la censurada y que se autocensura en *West by East*; la mujer en constante cambio en *Ctrl + Alt + Del*; la esposa que convive con la sempiterna guerra en *Nil Nil* o la joven que nunca tuvo ni niñez ni adolescencia por la Revolución y el conflicto con Irak y que desea para su hija una paz duradera en *White Square*; la confinada y amenazada en *Miss Butterfly*; y la siempre observadora, y que todo lo ve, en *Too Loud a Solitude*.

El impacto inicial que causa la serie *Qajar*, creada por una artista iraní de tan sólo 24 años, en el circuito artístico del primer mundo, se ha mantenido en el tiempo por

la calidad y el discurso de las series que la han sucedido. Crear y producir arte reivindicativo o, simplemente, que sugiera mensajes susceptibles de crítica al sistema en Irán no es fácil, y menos siendo una mujer, pero Ghadirian elige armas idóneas para que el altavoz no quede afónico y el mensaje consiga filtrarse, traspasar la censura y cruzar fronteras. A saber: amables composiciones con fina ironía y mucha metáfora.

A Ghadirian hay que agradecerle, pues, no solo el modificar la percepción que tenemos en occidente de la sociedad actual de su país, sino también la puerta que abre, tanto a artistas para su promoción exterior como a occidente para dejar ver la fotografía contemporánea iraní.

Mario Martín Pareja
Comisario de la exposición

“I’m a woman and I live in Iran”
Shadi Ghadirian

Shadi Ghadirian’s work is based on that premise: Iran’s women, the place they occupy, with the intent to show them to the world in an honest and a very real autobiographical portrait, global, after all.

This is the great accomplishment of Ghadirian. Beyond the formal, her photographs analyze universal issues concerning women all over the world.

Her own soul is in each of her photographs. She is each of the women, each of the main characters in that old and outdated decor in the series *Qajar*; those condemned to be housewives in *Like Everyday*; those censored and self-censored ones in *West by East*; that woman in constant change in *Ctrl + Alt + Del*; the wife that lives with the eternal war in *Nil Nil*, or the young one that never had a childhood or an adolescence because of the Revolution and the conflict with Iraq and wishes for her daughter a lasting peace in *White Square*; the confined and threatened in *Miss Butterfly*; and that who is always scrutinizing, that sees everything in *Too Loud a Solitude*.

The initial impact that the series *Qajar*, created by an Iranian artist at the age of 24, brought to the artistic cir-

cuits of the first world, has been kept over time due to the quality and content of the series that followed. Creating and producing protest art, or anything that suggests contents susceptible of criticizing the system in Iran, is not easy and worst if you are a woman. Ghadirian chooses, however, the best weapons to keep the loudspeaker from going mute and her message passes through, trespassing censorship and crossing borders. These are kind compositions, delicate irony and lots of metaphorical meanings.

Therefore, Ghadirian must be thanked for not only changing the perception we have in the West of how is the current society in her country, but also for the door that she opens, both to artists pursuing overseas promotion, and to the West by facilitating contemporary Iranian photography be shown there.

Mario Martín Pareja
Exhibition Curator

Com tots els dies

Qajar

Com ens veiem a nosaltres mateixos ara com ara? Com veiem les dones? La dona de hui, la d'ahir i la de demà? On són les fronteres temporals? I on ens situem en relació a aquests límits?

Aquests són els rostres de les dones del passat, les dones de l'era Qajar (1785-1925), del període constitucional (1905-1907), quan apareix un nou estil de vida. Però on es troben les fronteres? Se suposa que és l'art el que les posa al descobert i les supera?

En la meua imaginació, aquesta geografia temporal es confon del tot. Per a mi, una dona, una dona iraniana, una dona com jo, és una combinació de totes aquestes fronteres desconegudes que separen la tradició de la modernitat. Els límits es desplacen en el temps i em cobreixen amb la roba d'ahir revelant-hi una dona del període Qajar amb elements de hui en dia.

Des del meu punt de vista, la realitat no és el que passa en el món exterior. La realitat pot ser una imatge que construïsc «de mi» o «de les dones».

Qajar

¿Cómo nos vemos a nosotros mismos hoy? ¿Cómo vemos a las mujeres? ¿A la mujer de hoy, de ayer y del mañana? ¿Dónde están las fronteras temporales? ¿Y dónde nos situamos en relación a dichos límites?

Estos son los rostros de las mujeres del pasado, las mujeres de la era Qajar (1785-1925), del período constitucional (1905-1907), cuando aparece un nuevo estilo de vida. ¿Pero dónde se encuentran las fronteras? ¿Se supone que es el arte el que las pone al descubierto y las supera?

En mi imaginación, esta geografía temporal se confunde del todo. Para mí, una mujer, una mujer iraní, una mujer como yo, es una combinación de todas esas fronteras desconocidas que separan la tradición de la modernidad. Los límites se desplazan en el tiempo y me cubren con la ropa de ayer revelando una mujer del período Qajar con elementos de hoy en día.

Bajo mi punto de vista, la realidad no es lo que sucede en el mundo exterior. La realidad puede ser una imagen que construyo «de mí» o «de las mujeres».

How do we see ourselves today? How do we see women? The woman of today, yesterday and tomorrow? Where are these temporal boundaries drawn? And, where do we stand vis-a-vis these boundaries?

These are faces of women in the past, the women of the Qajar era (1785-1925), of the Constitutional era (1905-1907), at which point, a new way of living was inaugurated.

But where are the boundaries drawn? Is art supposed to lay them bare and go beyond them?

The temporal geography of my imagination is all muddled. To me, a woman, an Iranian woman, a woman like me, is a combination of all these unknown boundaries that separates tradition from modernity. These are boundaries that move geographies through time and cover me in the attire of yesterday and reveal a Qajar woman next to elements of today.

In my view, reality is not what takes place in the world outside. Reality can be an image that I have constructed of "me" or of "women".

Qajar, 1998
C-print. 40 x 30 cm

Like Everyday

Aquesta sèrie *Like Everyday* (Com cada dia) reemplaça els rostres de les dones amb utensilis domèstics del dia a dia que determinen les vides de les mestresses de casa «professionals».

La dona és obligada a atendre els desitjos i gustos d'«els altres», de tal manera que, de vegades, ni tan sols poden mostrar la seua pròpia cara. Ara bé, tot i això, n'hi ha prou amb alçar la tela de la cortina que cobreix la finestra per a poder veure-la.

Like Everyday

Esta serie *Like Everyday* (Como cada día) reemplaza los rostros de las mujeres con utensilios domésticos cotidianos que determinan las vidas de las amas de casa «profesionales».

La mujer es forzada a atender los deseos y gustos de «los demás», tanto que, a veces, ni siquiera pueden mostrar su propia cara. Pero basta, sin embargo, con levantar esa tela de la cortina que viste la ventana para poder verla.

Like Everyday replaces the faces of women with everyday domestic appliances that dominate the lives of professional housewives.

Woman is forced to cater to the wishes and desire of “others” to such an extent that sometimes she doesn’t even have a face of her own to uphold. It is enough, though, to raise the curtain and see her behind the window dressing.

Like Everyday, 2000
C-print. 50 x 50 cm

West by East

Quant tenia cinc anys hi hagué lloc una gran revolució política i social al meu país. L'«hijab» és ràpidament imposat per la nostra Constitució. Des de fa molts anys, tant en públic com en els mitjans de comunicació, les dones iranianes han de cobrir-se per raó d'unes lleis molt més severes que les dels homes. Les imatges de les dones en les revistes estrangeres que es venen a Iran són tractades de la mateixa manera: són tenyides per les autoritats competents que s'encarreguen de protegir la població dels perills provocats per aquests cossos. Quan em vaig llicenciar en fotografia a la Universitat em vaig fixar en aquesta censura des d'un punt de vista tècnic i estètic. En l'actualitat, Internet hi ha tirat més llenya al foc. En definitiva, en *West by East* (Occident per Orient), volia revelar la mirada estètica d'aquesta censura.

West by East

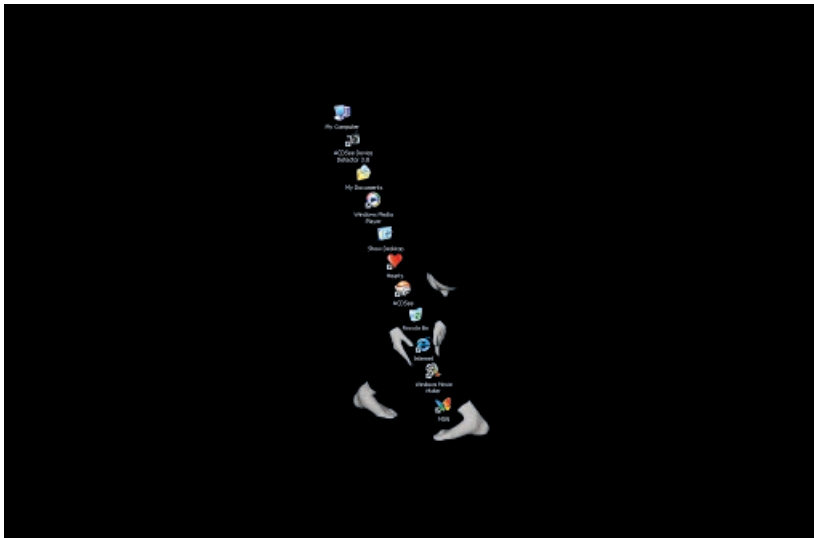
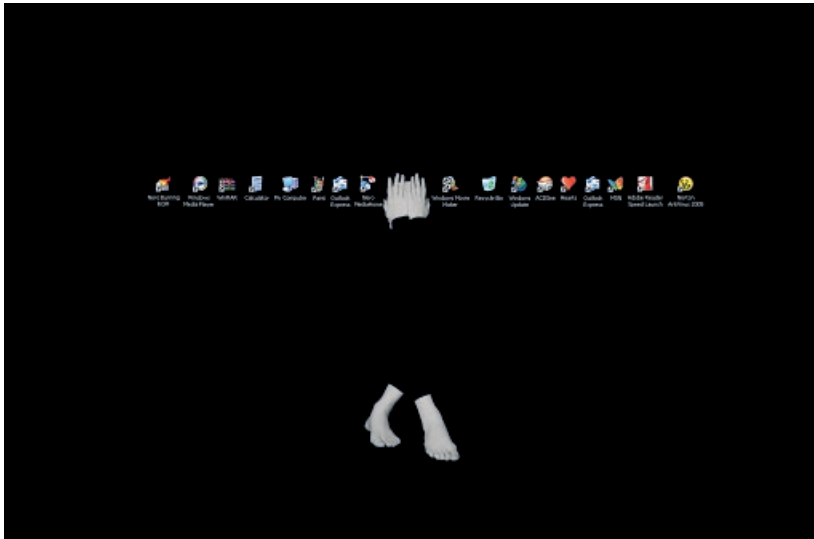
A mis cinco años de edad acontece una gran revolución política y social en mi país. El «hijab» es rápidamente impuesto por nuestra Constitución. Desde hace muchos años, tanto en público como en los medios de comunicación, las mujeres iraníes tienen que cubrirse de acuerdo a unas leyes mucho más severas que las de los hombres. Las imágenes de las mujeres en las revistas extranjeras que se venden en Irán son tratadas de igual manera: son tintadas por las autoridades competentes encargadas de proteger a la población de los peligros provocados por dichos cuerpos. Cuando me licencié en fotografía por la Universidad me fijé en esta censura desde un punto de vista técnico y estético. Hoy en día, internet ha echado más leña al fuego. En definitiva, en *West by East* (Occidente por Oriente), quería revelar la mirada estética de dicha censura.

When I was five my country went through a major political and social upheaval. Soon the hejab was codified in our Constitution. For many years now, whether in public or in the mass media, Iranian women have had to cover themselves according to a different legal code than men. Images of women in foreign magazines that were distributed inside Iran were also treated in the same way; this time covered with ink coming from those authorities in charge of making sure the public is protected from harms issued from the body of women. When I majored in photography in the university I paid attention to this censorship from a technical, aesthetic point of view. Today the Internet has made the issue moot. In *West by East* I wanted to present a look at censorship through an aesthetic evaluation.

West by East, 2004
C-print. 90 x 60 cm

Ctrl + Alt + Del

Ens han transformat. Ens han cobert amb un vel. A voltes ens amaguem al seu darrere. A voltes ens hi perdem. A voltes hi recorrem a la recerca d'un amor perdut. A través seu, de tant en tant, fugim del «món real». Amb un sol clic, a voltes, som eliminats. Ens han transformat. Són típics de la nostra era, d'una dona d'ara en un món en constant canvi. Ens transformen. Ens organitzen. Ens lligen i ens escriuen. «Aquestes», aquestes minúscules icones en el nostre ordinador. Ens defineixen de la mateixa manera que vostés em veuen ara, a mi, una dona de hui.

NOTA: «Ctrl», «Alt», «Del» són les tecles «control», «alternativa» i «suprimir» de l'ordinador. Serveixen per a reiniciar-lo en polsar les tres alhora.

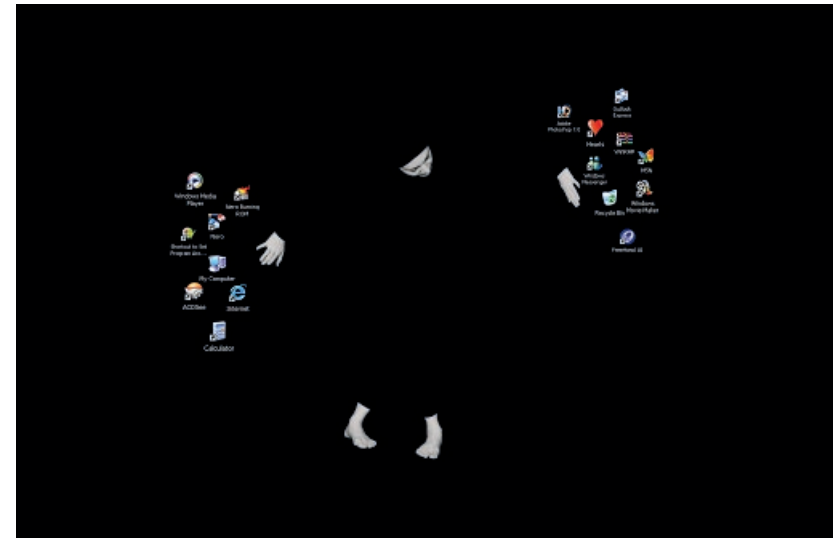
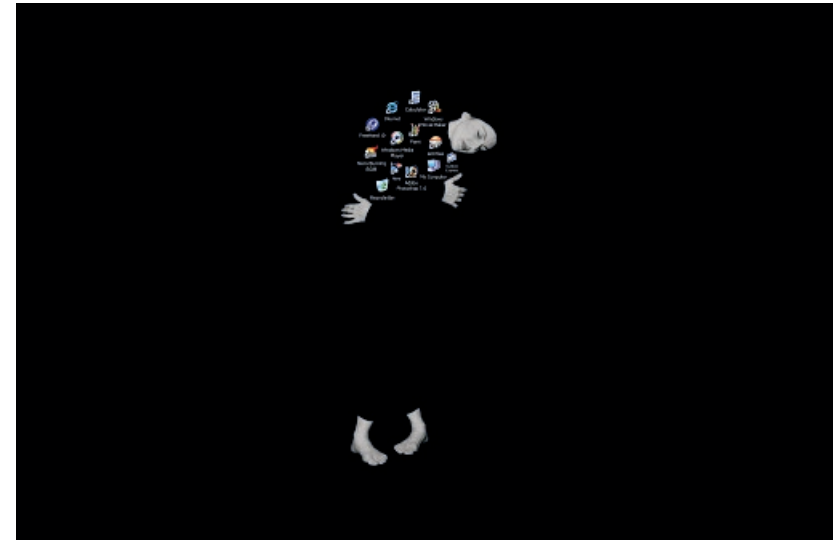
Ctrl + Alt + Del

Nos han transformado. Nos han velado. A veces nos escondemos tras ellos. A veces nos perdemos entre ellos. A veces recurrimos a ellos en busca de un amor perdido. A través de ellos, algunas veces, escapamos del «mundo real». Con un solo clic, a veces, somos eliminados. Ellos nos han transformado. Son típicos de nuestra era, de una mujer de hoy en un mundo en constante cambio. Nos transforman. Nos organizan. Nos leen y nos escriben. «Ellos», esos minúsculos iconos en nuestro ordenador. Nos definen de la misma manera que ustedes me ven ahora, a mí, una mujer de hoy.

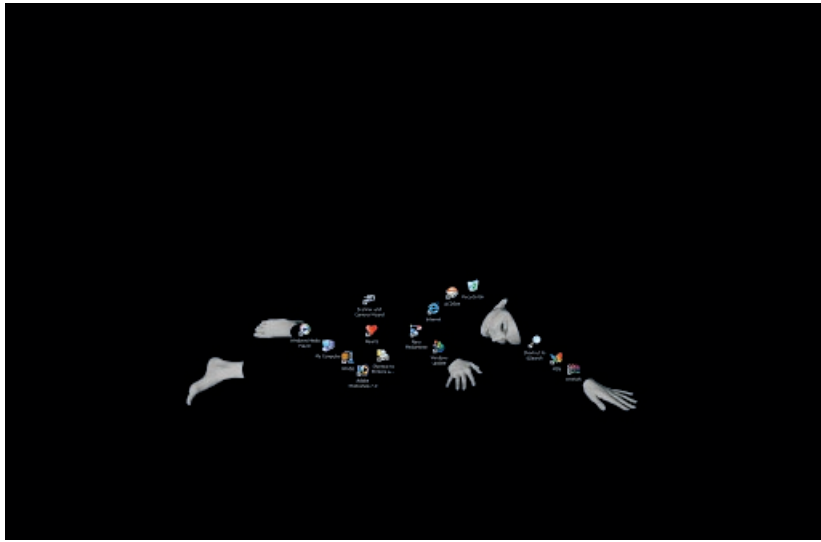
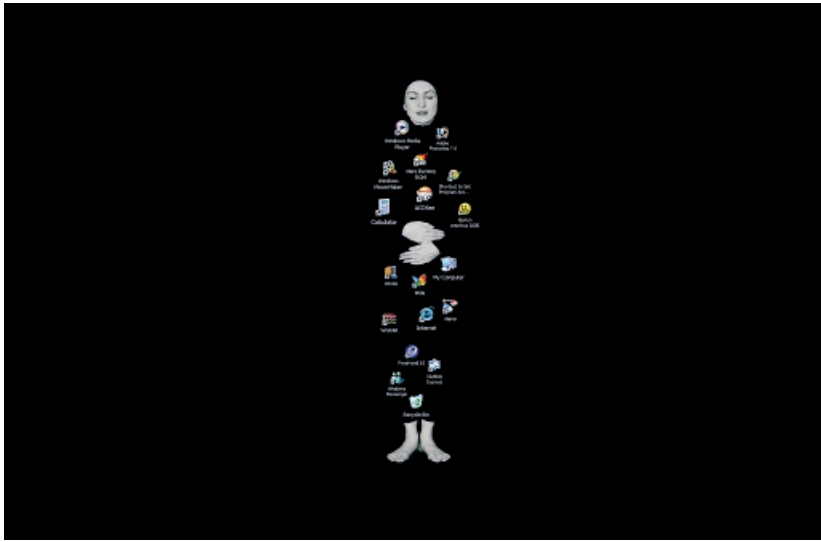
NOTA: «Ctrl», «Alt», «Del» son las teclas «control», «alternativa» y «suprimir» del ordenador. Sirven para reiniciarlo al pulsar las tres a la vez.

They have transformed us. They have veiled us. Sometimes we hide behind them. Sometimes we get lost before them. Sometimes we scavenge them in search of a lost love. Through them, we sometimes escape the “real world”. With one click, we sometimes get deleted. They have transformed us. They are unique to our era; to today’s woman in a fast-changing world. They transform us. They organise us. They read and write us. “They” are tiny icons on our computer. They define us the way you now see, me, a woman today.

NOTE: Ctrl+Alt+Del is a computer command. The key combination reboots the computer.

Ctrl + Alt + Del, 2006
C-print. 40 x 60 cm

Nil Nil

Tenia la sensació que m'apropava al tema que volia mostrar en les meues fotografies. Encara no el tenia ben definit. El veí va apujar el volum com si responguera al meu dubte: «Imagine there's no countries, it isn't hard to do. Nothing to kill or die for. And no religion too. Imagine all the people living life in peace...» (Imagina que no hi ha països, no és gens difícil. Cap raó per a matar o morir. Ni tampoc religió. Imagina tothom vivint la vida en pau...). El meu cor va començar a bategar més ràpidament. Vaig haver de trobar les imatges per a aquestes paraules. M'isqué de dins. No hi podia esperar més. Féu que prenguera l'equip per a fer les fotos immediatament. Però no podia allunyar-me de la veu: «Imagine no possessions. I wonder if you can. No need for greed or hunger. A brotherhood of man. Imagine all the people sharing all the world...» (Imagina que no hi ha possessions. Em pregunte si pots. Sense necessitat de cobdícia ni d'estar famolenc. Una germanor d'homes. Imagina tothom compartint el món...).

Això era el que em deia a mi mateix durant molts anys. Vaig arreplegar les coses, directa a la porta per a anar cap al meu estudi. Mentre esperava l'ascensor, cantava: «You may say I'm a dreamer, but I'm not the only one. I hope some day you'll join us and the world will be as one» (Pots dir que sóc un somiador, però no sóc l'únic. Espere que algun dia t'ajuntes a nosaltres i llavors el món només serà un).

Nil Nil

Tuve la sensación de que me estaba acercando al tema que quería mostrar en mis fotografías. Aún no lo tenía suficientemente definido. El vecino aumentó el volumen como si respondiera a mi duda: «Imagine there's no countries, it isn't hard to do. Nothing to kill or die for. And no religion too. Imagine all the people living life in peace...» (Imagina que no hay países, no es difícil hacerlo. Nada por lo que matar o morir. Ni tampoco religión. Imagina a todo el mundo viviendo la vida en paz...). Mi corazón comenzó a latir más rápidamente. Tuve que encontrar las imágenes para estas palabras. Me salió de dentro. No podía esperar más. Hizo que cogiera el equipo para hacer las fotos inmediatamente. Pero no podía alejarme de la voz: «Imagine no possessions. I wonder if you can. No need for greed or hunger. A brotherhood of man. Imagine all the people sharing all the world...» (Imagina que no hay posesiones. Me pregunto si puedes. Sin necesidad de codicia ni de estar hambriento. Una hermandad de hombres. Imagina a todo el mundo compartiendo el mundo...).

Eso era lo que me había estado diciendo durante muchos años. Recogí las cosas directa a la puerta para ir a mi estudio. Mientras esperaba el ascensor, cantaba: «You may say I'm a dreamer, but I'm not the only one. I hope some day you'll join us and the world will be as one» (Puedes decir que soy un soñador, pero no soy el único. Espero que algún día te unas a nosotros y el mundo será uno sólo).

I had the feeling that I was getting close to the subject I wanted to represent in my photographs. I still hadn't entirely grasped it. My neighbour increased the volume as if in response to my hesitation: "Imagine there's no countries, it isn't hard to do. Nothing to kill or die for. And no religion too. Imagine all the people living life in peace..." My heart started to beat ever faster. I had to find the images for these words. This came from inside me. I couldn't wait any longer; I had to gather the equipment to take these photos immediately. But I couldn't get away from the voice: "Imagine no possessions. I wonder if you can. No need for greed or hunger. A brotherhood of man. Imagine all the people sharing all the world..."

That was what I had been saying to myself for many a year. I picked up my things and headed to the door to go to my studio. As I waited for the lift, I sang: "You may say I'm a dreamer, but I'm not the only one. I hope some day you'll join us and the world will be as one."

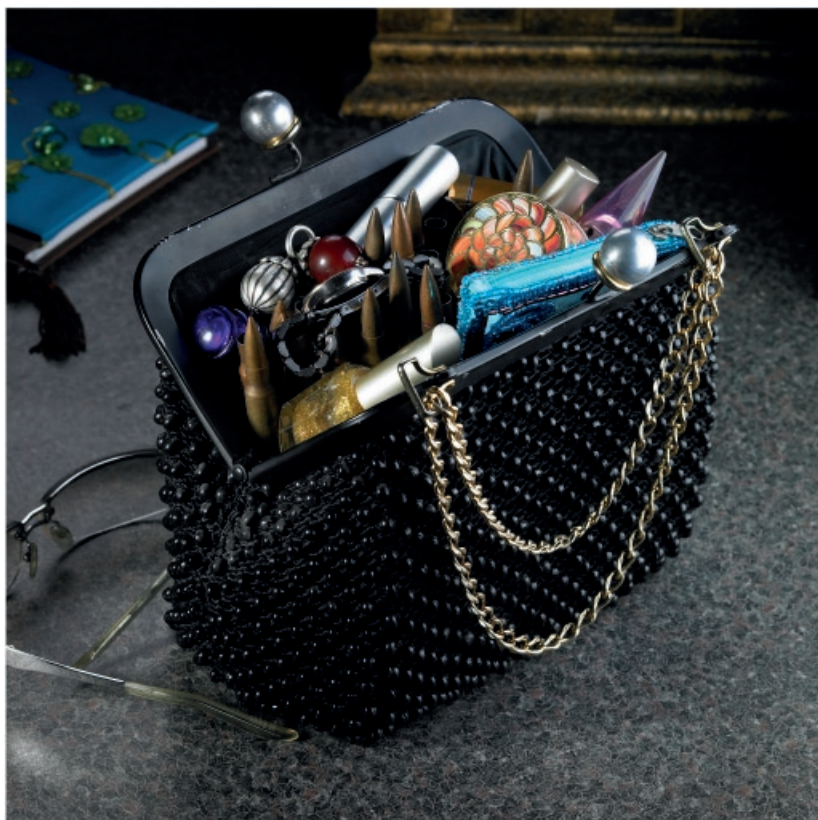
Nil Nil, 2008

C-print. 80 x 80 cm, 80 x 120 cm, 120 x 80 cm

White Square

Buscava un motiu per a la següent sèrie de fotografies i això em va tindre preocupada durant bastant temps. Així és com jo treballe: Pense molt i molt sobre el tema i en la forma en què imagine les imatges abans de començar. Durant una estona havia estat escoltant música a través de les parets del meu apartament. Tarallejava mecànicament: «Imagine there's no heaven, it's easy if you try. No hell below us, above us only sky. Imagine all the people living for today...» (Imagina que no hi ha cel, és fàcil si ho intentes. Sense infern sota els nostres peus, només cel damunt de nosaltres. Imagina tothom vivint el dia a dia...). Va ser John Lennon cantant aquests versos sublims.

White Square

Buscaba un motivo para la siguiente serie de fotografías y esto me tuvo preocupada durante bastante tiempo. Así es cómo yo trabajo: Pienso largo y tendido sobre el tema y en la forma en la que imagino las imágenes antes de empezar. Durante un rato había estado escuchando música a través de las paredes de mi apartamento. Tarareé mecánicamente: «Imagine there's no heaven, it's easy if you try. No hell below us, above us only sky. Imagine all the people living for today...» (Imagina que no hay cielo, es fácil si lo intentas. Sin infierno debajo de nosotros, solamente cielo sobre nosotros. Imagina a todo el mundo viviendo el día a día...). Fue John Lennon cantando estos sublimes versos.

I was searching for a subject for my next series of photographs. This had preoccupied me for quite some time. This is how I work: I think long and hard about the subject and the way in which I see the images before I start. For a little while I had been hearing music through the walls of my apartment. I hummed mechanically: "Imagine there's no heaven, it's easy if you try. No hell below us, above us only sky. Imagine all the people living for today..." It was John Lennon singing these sublime words.

White Square, 2008
C-print. 50 x 50 cm

Miss Butterfly

El de conservació és, potser, l'instint primitiu més comú, perquè sense aquest seria impossible assegurar l'aliment per a viure. La profunda necessitat de continuar viu és tan forta que no ha de sorprendre que no hi ha una manera millor de lligar l'ànima humana que fer-ho amb una amenaça de càstig o una promesa de seguretat. *Miss Butterfly* (Senyoreta papallona) és la història d'un dolorós despertar: la desconcertant presa de consciència que un sistema social, únic garant de la seguretat, de la llibertat i, en certa manera, de la identitat dels seus membres, s'ha esfondrat; ja no manté cap validesa ni honradesa i, conseqüentment, aniquila l'optimisme. Tal aprehensió severa crea degradació i por, i això condueix naturalment a la incertesa i a la desesperança, ja que és difícil planificar o, fins i tot, imaginar un futur sotmés al despotisme.

L'esperança, potser una de les forces psíquiques primitives més col·lectives, és, al costat de l'instint de conservació, necessària per a la supervivència i per a l'evolució. Així és, i sempre ha de quedar-nos el dubte de si podria o no haver evolucionat alguna cosa que es trobara buida de tota esperança.

Miss Butterfly és la lluita dolorosa per mantindre l'esperança viva coste el que coste, ja siga suportant i combatent l'opressió, tot i els riscos i perills existents, o deixant la pròpia llar i els éssers estimats per a anar a la recerca d'una terra promesa on necessitats tan bàsiques com la seguretat i l'esperança per al futur puguin ser una realitat.

Miss Butterfly

El de conservación es, quizás, el instinto primitivo más común, porque sin él sería imposible asegurar el sustento para vivir. La honda necesidad de seguir vivo es tan fuerte que no debe sorprender que no haya una mejor manera de aprisionar el alma humana que con una amenaza de castigo o una promesa de seguridad. *Miss Butterfly* (Señorita mariposa) es la historia de un doloroso despertar: La desconcertante toma de conciencia de que un sistema social, único garante de la seguridad, de la libertad y, en cierto modo, de la identidad de sus miembros, se ha derrumbado; que ya no mantiene ninguna validez ni honradez y, consecuentemente, aniquila el optimismo. Tal aprehensión severa crea degradación y miedo, lo cual conduce naturalmente a la incertidumbre y a la desesperanza, puesto que es difícil planificar o, incluso, imaginar un futuro bajo el despotismo.

La esperanza, quizás una de las fuerzas psíquicas primitivas más colectivas, es, junto al instinto de conservación, necesaria para la supervivencia y para la evolución. Así es, y siempre debe quedarnos la duda de si pudiera o no haber evolucionado algo vacío de toda esperanza.

Miss Butterfly es la lucha dolorosa por mantener la esperanza viva a toda costa, sea soportando y combatiendo la opresión, a pesar de todos los riesgos y peligros existentes, o dejando el propio hogar y a los seres queridos en busca de una tierra prometida donde necesidades tan básicas como la seguridad y la esperanza para el futuro sean realizables.

Self-preservation is perhaps the most collective primal instinct since it is the way to assure further sustenance; the profound need to continue existence is so strong that it should be no surprise why there is perhaps no better way to imprison a man's soul than with either a threat to punish or a promise of security. *Miss Butterfly* is the story of a rude awakening, the disconcerting realization that a social system that is the only means of justifying security, purpose and, to a degree, identity for its individuals has collapsed, no longer upholding any validity or justice and consequently diminishing all optimism. Such severe apprehension creates degradation and fear, which would naturally lead to uncertainty and hopelessness, since it is hard to plan or even imagine a future under despotism.

Hope is perhaps one of the most collective primal psychic forces that self-preservation greatly depends on both for sustenance and further growth; so it is and may always remain a mystery whether or not anything would have ever evolved if void of all hope.

Miss Butterfly is the painful struggle to keep hope alive by any means possible, either by enduring and fighting the oppressive condition despite all the existing risks and dangers, or by letting go of one's home and loved ones in search of a promised land that could provide or at least create a notion of making available the very basic necessities such as security and hope for the future.

Miss Butterfly, 2011

C-print. 70 x 100 cm, 100 x 70 cm

Too Loud A Solitude

Aquest vídeo és una llesca d'instants, semblant a la fotografia, en la qual els subjectes es mouen. És la història dels humans que ens envolten sense saber d'on vénen i on van. Ells, simplement, caminen. Com a observadors, en som els testimonis i, al final, naturalment, comencem a caminar i a acompanyar-los.

Too Loud A Solitude

Este vídeo es una rebanada de instantes, parecida a la fotografía, en la cual los sujetos se mueven. Es la historia de los humanos que nos rodean sin conocimiento alguno de dónde vienen y adónde van. Ellos están, simplemente, andando. Como observadores, somos sus testigos y al final, naturalmente, empezamos a andar y a acompañarlos.

This video is a slice of instants, similar to photography, in which the subjects move. This is the history of humans around us without any knowledge of where they come from and where they are going. They are simply walking. As observers, we are their witnesses and in the end, naturally, we start to walk and accompany them.

Too Loud A Solitude, 2015
4 vídeos. 1,26 min

Shadi Ghadirian

(Teheran, Iran, 1974)

Des de 1998 ha mostrat la seua obra de forma regular. Les seues exposicions individuals més importants han sigut en han segut en Los Angeles County Museum of Art, Golestan Gallery and Silk Road Gallery en Teherán, Aeroplastics Contemporary en Bruselas, Co2 Gallery en Roma, Officine dell'Immagine Gallery en Milán, Baudoin Lebon Gallery en París, Guild Art Gallery en Bombay, i en Villa Moda i Dar Al Funoon Gallery en Kuwait.

Així mateix, ha participat en multitud d'exposicions collectives, entre les que destaquen: The British Museum en Londres, Centre Georges Pompidou en París, Musée du Quai Branly en París, Photo Biennale de Moscú, CCCB en Barcelona, Barbican Art Center en Londres, Saatchi Gallery en Londres, DCCD en Copenhague, The Museum of Islamic Art (MIA) en Doha i Venice Biennale 2015.

La seua obra està present en importants colleccions com les del British Museum, Mumok, Centre Georges Pompidou, Los Angeles County Museum of Art, Smithsonian institution i Victoria & Albert Museum.

Shadi Ghadirian

(Teherán, Irán, 1974)

Desde 1998 ha mostrado su obra de forma regular. Sus exposiciones individuales más importantes han sido en Los Angeles County Museum of Art, Golestan Gallery and Silk Road Gallery en Teherán, Aeroplastics Contemporary en Bruselas, Co2 Gallery en Roma, Officine dell'Immagine Gallery en Milán, Baudoin Lebon Gallery en París, Guild Art Gallery en Bombay, y en Villa Moda y Dar Al Funoon Gallery en Kuwait.

Así mismo, ha participado en multitud de exposiciones colectivas, entre las que destacan: The British Museum en Londres, Centre Georges Pompidou en París, Musée du Quai Branly en París, Photo Biennale de Moscú, CCCB en Barcelona, Barbican Art Center en Londres, Saatchi Gallery en Londres, DCCD en Copenhague, The Museum of Islamic Art (MIA) en Doha y Venice Biennale 2015.

Su obra está presente en importantes colecciones como las del British Museum, Mumok, Centre Georges Pompidou, Los Angeles County Museum of Art, Smithsonian institution y Victoria & Albert Museum.

Shadi Ghadirian

(Tehran, Iran, 1974)

She has exhibited her works from 1998. The most important solo exhibitions are: Los Angeles County Museum of Art, Golestan Gallery and Silk Road Gallery in Tehran, Aeroplastics Contemporary in Brussels, Co2 Gallery in Rome, Officine dell'Immagine Gallery in Milano, Baudoin Lebon Gallery in Paris, Guild Art Gallery in Mumbai, and Villa Moda and Dar Al Funoon Gallery in Kuwait.

She also had several group exhibitions among which are The British Museum in London, Centre Georges Pompidou in Paris, Musée du Quai Branly in Paris, Photo Biennale of Moscow, CCCB in Barcelona, Barbican Art Center in London, Saatchi Gallery in London, DCCD in Copenhagen, The Museum of Islamic Art (MIA) in Doha and Venice Biennale 2015.

Her work is in several international collection including The British Museum, Mumok, Centre Georges Pompidou, Los Angeles County Museum of Art, Smithsonian institution and Victoria & Albert Museum.

Com tots els dies

GENERALITAT
VALENCIANA

CONSORCI
DE MUSEUS
DE LA
COMUNITAT
VALENCIANA

CCCC

Centre del Carme
Cultura Contemporània

Col·labora:

TURKISH
AIRLINES

